Оркестр вже давно втих, а перший скрипак усе ще стояв на підвищенні. Не міг обігнатися від жіночих рук, що простягались до нього й просили, так сердечно просили, ще раз заграти.

Це був твій брат, сестро.

Я ступила на поріг салі, а доглянувши його посередині цього малого світика темних й ясних жіночих голів, почула, як щось кольнуло мене в саме серце.

Так кожна з цих голівок — то барикада, кожна з цих простягнених рук — то загорода з кільчастого дроту на дорозі до серця твого брата... Як же ж мені дістатись до нього?

І враз надбігла ти, ясноока, з другої салі з своїм коханим. Із сміхом промостила собі ліктями дорогу до брата, поклепала його по рамені, щось шепнула до вуха й... сталось чудо: його скрипка знову ожила.

Ще того самого вечора познайомилася я з тобою й запросила тебе до себе. З тієї хвилини шлях до серця твого брата стояв передо мною певний і без перешкод.

Вибач мені за цей підступ.

Не пам'ятай мені й моєї нещирості в перших днях нашої приязні. Ти — його сестра! За все, що потім було, тобі належить тільки дяка й благословення від мене. Благословляю: за кожну записку від нього, за кожну сумну чи радісну вістку про нього, за кожну зраджену таємницю з його життя, за кожну переказану пригоду з його дитинства, за кожну привичку, за кожне його уподобання — благословляю і за перед-сказання його зради й кінця нашому коханню...— також благословляю.

1 тепер вибач мені мою нещирість: інколи ще пишу до тебе. Так як би ніколи й не знала твого брата. Так як би тих кілька літ змили всякий спомин в мойому серці по ньому.

Пишу: про себе й свою нову любов, про справи далекі й близькі моєму серцю, про все й для всього є в моєму листі згадка й місце, тільки для твого брата нема слова в мене...

Але ти, ясноока, не тільки його сестра, ти й жінка ще. Ти вичитуєш у моєму листі не написане, те незапитане, те найбільш пожадане... й на кожне моє питання присилаєш мені відповідь: він здоровий і веселий... їхав за границю й оце повернувся... Його суджена чужинка, й тому нема місця для неї у вашім домі... І так далі, й так далі... зовсім так, як колись.

Благословенна будь, сестро, за своє чуйне серце, що ненаписане відчитує, на непитане відповідає. Благословенна будь за своє велике серце, що вміє вибачити нещирість з надміру любові.

А тобі, Всевишній, тричі дяка за те, що крім серця даєш нашим коханим ще й сестри!

1934